

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 8

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2024

GGKEY:Q8FW32PUSE0

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de Început

Primii pământenii dispuneau de toată puterea. Ei stăpâneau cunoașterea deplină, trăind sub aripa divină, asemănându-se, în trupuri, cu ființele angelice pe care le vom prezenta prin intermediul acestui document. Oamenii originari nu-și puteau menține divinitatea, fiind separați de Iubirea care îi așezase pe Pământ cu scopul dobândirii independenței, pe singura planetă înzestrată cu această opțiune.

Pământul este acea lume unică în Univers prin care Dumnezeu creează făpturi asemănătoare chipului Său, folosind lumina abundentă a stelelor care încing micul Soare cunoscut și, prin el, formele terestre. Materia planetei este grosieră, dar, prin lumina strălucitoare care o chinuie și o purifică, sufletele reușesc să facă cel mai înalt salt al existenței.

Iubirea și cruzimea concentrate, resimțite de ființele trezite, îi transformă pe oameni în Dumnezeu încă din timpul vieții supuse morții. Aflați pe calea spiritului, ei își stabilesc direcția, funcția și sarcinile de după existența terestră, prin conștiința activă care îi introduce în universul imaginației, care este portativul creației. Prin puterea nelimitată a imaginației, lumea ia forma hotărâtă de voi, căci ea trebuie și se supune celui care rostește cuvântul. Accesând realitatea lăuntrică, de fapt ieșiți din cochilia materială care vă ține prizonieri.

Eu Îmi revărs darurile asupra celor curajoși, care îndrăznesc să viseze în ciuda obstacolelor clădite de lumea care le dictează șansele, dar pe care nu o ascultă, ci Mă urmează cu credință și caută, până la sfârșit, puterea pierdută.

Înainte de toate, amintiți-vă că, prin știința spirituală pe care o revelez, nu ofer adevăruri finale care v-ar putea împiedica dezvoltarea, ci impulsul care o trezește și vă încurajează creșterea. Eu nu vă promit Paradisul, dar vă îndemn să-l descoperiți în voi înșivă și să-l aplicați.

Șarpele biblic întruchipează inteligența umană pricepută la vorbe, care atrage cât mai mulți oameni în plasa materiei. Dacă, prin absurd, aș intenționa să distrug creația din gelozie, așa cum susțin unii gânditori, dar cu ajutorul inteligenței un anumit număr de oameni ar supraviețui presupusului eveniment, și ar râde cu fețele spre cer, mulțumiți de rezultat, în somnul lor aceia s-ar fi condamnat. Poate că eliberarea de trupuri era salvarea pe care au refuzat-o din preaplinul propriei inteligențe și au rămas sclavii

unui Pământ stârpit de viață, ai cărui conducători se consideră. Ei au câștigat carnea neputincioasă, pe care o vor blestema până la sfârșitul zilelor.

De aceea vă spun că inteligența, oricât de credibilă ar fi, este doar o minciună. Moartea sufletului apare atunci când îi permiteți minții pe care ați primit-o să pună la îndoială planul Meu pentru voi și urmați sfaturile șarpelui uman.

Căutați să trăiți astfel încât nimic să nu vă lege de lume, nici lucrurile pozitive, nici acelea negative. Folosiți lucrurile, dar fiți liberi de ele. Iubiți-vă familiile, dar lăsați-le libere. Fiecare suflet are nevoie să experimenteze; el nu vă aparține.

Omule bun, în Cer copiii tăi pot fi părinții tăi, iar fratele mai încet la minte este învățătorul tău. Nu-l abandona, ia-l sub aripa ta în realitatea în care tu poți alerga, iar el îți va fi călăuză acolo unde nu vei vedea din cauza mândriei care ți-a răcit inima.

De viața trăită mecanic nu-ți vei mai aminti, iar gândul că ai vizitat cândva Pământul ți se va părea incredibil, asemenea stelelor primate de departe. Ce acțiune eroică ai dovedit! Ce curaj ai avut! Ce aptitudini ai căpătat și câtă suferință ai îndurat!

Dorința omului care a scris aceste materiale inspirate divin a fost să compună cele mai spectaculoase texte din lume și adevărat vă spun că nu s-a născut niciun om pe Pământ care să scrie așa. Acesta este darul pe care i l-am oferit; alții au frumusețea și bogăția, dețin autoritatea.

O bătrânică umilă stătea singură într-un restaurant, sorbind, abătută, dintr-o ceașcă de ceai. Tinerii prezenți, alături de angajați, se gândeau că femeia nu era în toate mințile, căci aterizase, probabil din neatenție, în localul lor modern cu prețuri ridicate.

Doamna și-a terminat băutura fără să atragă atenția, apoi a cerut nota de plată, pe care a achitat-o cu câteva monede scoase dintr-o batistă păstrată într-o sacoșă. Ospătarul le-a numărat, a aprobat plata și s-a îndepărtat subtil, așteptând ca femeia să elibereze masa. În clipa în care s-a întors să strângă vesela, mare i-a fost mirarea.

Bătrâna stătea în același loc de mai bine de jumătate de oră, zâmbind fericită. Avea pe masă o prăjitură de casă, cu o lumânare aprinsă înfipită la mijloc, lângă care așezase o fotografie cu soțul decedat. S-a scuzat în neant, ca și cum ar fi împărțit momentul cu cineva, apoi s-a întors către tânărul ospătar pentru a-i explica situația neobișnuită. Cu ochii în lacrimi, i-a spus:

„Tinerule bun, fi înțeleghător și nu-ți face gânduri, crezând că nu mai am mintea lucidă, deși în percepția ta și a colegilor așa

pare. Dacă soțul meu iubit nu mai este printre noi, pentru că s-a eliberat de trupul care îl îngreuna, în imaginația mea el trăiește mai intens ca niciodată și servește cina chiar acum, în locul unde ne-am cunoscut prima dată: această masă din colț pe care o ocup, după cum vezi, fără a deranja pe nimeni.

Astăzi sărbătorim cincizeci de ani de căsătorie, iar soțul meu a insistat să ieșim, deși mă deplasez cu mare dificultate din cauza vârstei.

Vezi tu, iubitele, în interiorul omului există o lume care nu se vede, dar se simte, de aceea este pătrunsă de foarte pușini. Aceștia sunt cei mai fericiți oameni. Realitatea lăuntrică este mai importantă decât toate lucrurile vizibile de pe acest Pământ, care nu-ți poate dăruia nimic oricât ar promite.

Orice lucru obișnuit, ca vaza cu flori de pe masă, trebuie să devină mai întâi real în mintea ta, pentru a exista apoi în realitatea exterioară. De aceea mă vezi stând singură la masă și-ți pare rău pentru mine, pentru că nu cunoști ceea ce cunosc eu și te lași condus de aparențe.

Lumea exterioară stabilește cine ești și care sunt posibilitățile tale, în locul tău, și nu vei putea schimba acest lucru nici dacă ai trăi o mie de vieți. După detașare, lumea nevăzută, care poate fi modelată doar prin imaginație, rămâne singura opțiune; iar dacă nu o stăpânești încă din timpul vieții, riști să o pierzi pentru totdeauna. Acceptarea nu este resemnare sau nebulie, ci calea spre izbăvire, despre care ți-am mai vorbit“.

La auzirea acestui răspuns complex, ospătarul a rămas tăcut, căci prin bătrânica plecată cu pluta vorbea Părintele Creației, în toată plenitudinea Sa. Tânărul și-a anunțat echipa, pregătind o mică petrecere aniversară atât pentru clientul prezent în planul fizic, cât și pentru cel existent în imaginație — cu tort, invitați și cântece de sărbătoare. Apoi, s-a apropiat de femeia misterioasă și i-a adresat o întrebare:

— Ce semne atât de mari ai primit, încât crezi cu toată ființa în prezența soțului tău, care a încheiat orice legătură cu viața?

— Nu am primit niciun semn. Tocmai de aceea îmi imaginez scenariul.

— Atunci vă invit pe amândoi să suflați în lumânare și să vă puneți fiecare câte o dorință!

— Eu nu mai am nicio altă dorință, fiindcă soțul meu se află deja alături de mine. De aceea, îi voi face această onoare.

Tinerii s-au întors la treburile lor; iar lumânarea s-a stins singură, odată cu bătrâna care a închis ochii pentru totdeauna.

Alnilam 1

„Bine ai venit în lumea ta, pe care, înainte de a ți-o prezenta, deși nu credem că mai este nevoie, dorim să-ți adresăm un set de întrebări și să te cunoaștem, suflet călător.

Alături de noi vei simți iubirea pe care ai căutat-o de-a lungul întregii experiențe terestre, o grație care li se descoperă, la finalul vieții, doar ființelor alese. Noi cunoaștem iubirea adevărată și pe Acela care o emană și respectăm toate lucrările Sale, cu atât mai mult pe cele dedicate și desăvârșite, prin care Se manifestă și ni le încredințează. Fie ca lumea noastră bogată, Alnilam, așa cum o numesc pământeni, să-ți fie o gazdă bună pe durata șederii, în scopul vindecării.

Înainte de a începe comunicarea mult așteptată, îți aducem la cunoștință că tot ceea ce este al nostru îți aparține, așa cum este firesc. Toate câte le vezi au fost mai întâi ale tale, prin intermediul Spiritului Primordial pe care Îl porți în inimă. Contrar părerii de sine și a înfățișării tale sărace, noi, locuitorii acestei stele impresionante, te considerăm Dumnezeu. Îmbracă, așadar, haina care ți se cuvine și arată-te. Îți mulțumim pentru prezență și te asigurăm că vom onora fiecare cuvânt care ne va alina și tulbura, totodată, inimile“.

Atunci, sufletul care aștepta la poarta lumii s-a dezbrăcat de haina terestră asemenea unui fluture care își lasă coconul și-și ia zborul. Aceasta este cea de-a doua etapă de purificare ce urmează desprinderii de trupul fizic.

Haina terestră nu desemnează trupul de carne, ci un înveliș substanțial protector situat între suflet și trup. El este impregnat cu amintiri mentale, însă și cu diverse blocaje și limitări. Acest înveliș generează fenomenul pe care apropiații unui suflet recent plecat îl percep, pentru o clipă scurtă, cu ochii deschiși sau în vis,

noaptea, ca pe o apariție supranaturală, o fantomă, un spirit sau o pură închipuire.

După înlăturarea acestuia, sufletul rupe orice conexiune cu Pământul și, evident, își pierde amintirile mentale, care nu-i mai folosesc la nimic. Începând de atunci, dispare din percepția sufletelor terestre. Astfel, la părăsirea trupului fizic, ființa încetează să mai fie văzută de oameni, iar după debarasarea de haina terestră devine invizibilă și pentru sufletele pămâtenes. Și totuși, sufletul nu devine încă Una cu Spiritul.

O lumină orbitoare a țâșnit de sub mantia umilă aruncată și s-a ridicat spre cer, pășind totodată cu picioarele pe sol. Tot ce atingea era hrănit de razele care izvorau din ființa eliberată, fără ca intensitatea luminii să scadă. Plantele se aprindeau asemenea lămpilor; iar pietrele deveneau translucide și elastice în prezența noului venit.

În jurul razelor care străluceau pe verticală dincolo de limita atmosferei stelare și se întindeau pe o suprafață cu diametrul cât o sută de orașe — strălucire care provenea de la un singur suflet eliberat — s-au adunat ființele angelice ale lumii necunoscute, dornice să-l întâmpine.

Sufletul terestru eliberat a luat o formă simplă și s-a apropiat de locuitori, cu privirea inundată de iubire. Mulțimea l-a privit cu aceeași căldură, amplificată însă de numărul de șaptezeci de mii. Ei au sărbătorit cu zel, fără să țină seama de timp, alimentând extazul care a durat aproximativ atât cât i-ar lua Pământului să înconjoare Soarele de treizeci de ori, știind că orice eveniment de asemenea anvergură atrage prezența Mea.

Apariția Iubirii, ca Domn al tuturor domnilor; nu o voi descrie, nici beneficiile pe care le aduce sufletelor participante. În schimb, voi reda punctele esențiale ale primei conversații dintre locuitorii stelari și sufletul care a revenit recent de pe Terra. Și sufletele de pe Alnilam au întrebat:

— Ai trăit tu în ascultare față de Cel a cărui voință stăpânește întreaga creație, care ne-a dăruit viața și toate cele necesare pentru a o susține, pe durata existenței pămânești?

— Nu întotdeauna, nu. Am urmat voia Sa de foarte puține ori, sau poate deloc, căci împrejurările și lipsa adevăratei cunoașteri nu mi-au permis. În ciuda neputinței mele și a rușinii, am dorit să-i mulțumesc pe toți cei apropiați, ca Dumnezeu, așa cum L-am perceput cu mintea adormită, să găsească plăcere în mine, creația iubită pe care a trimis-o, fără memorie, într-o lume străină.

— Dacă susții că nu ai urmat voia divină, cum se face că ești

viu și ni te adresezi ca suflet independent și luminos? Noi, alături de celelalte ființe pe care le cunoaștem, al căror număr este atât de mare încât nu poate fi rostit, dacă l-am întoarce lui Dumnezeu spatele, am muri. De aceea, te rugăm să te exprimi mai clar, altfel nu vom putea desprinde nicio învățătură utilă din aceste relatări care par nebunești. Noi nu putem înțelege ultima ta afirmație.

— Dragilor, aflați înainte de toate că, pe Pământ, faptele bune sunt cea mai dulce iluzie cu care se poate îmbrăca un suflet aflat în proces de devenire. Marele Spirit, așa cum vă numiți Tatăl, nu măsoară faptele onorabile ale sufletului trăitor, ci intenția cu care au fost săvârșite și iubirea lăuntrică pe care omul, în neputința sa, l-o poartă.

Faptele bune se aseamănă cu o miere falsă, care îi oferă sufletului iluzia strălucirii — un sentiment care se preschimbă atât de ușor în iubire de sine, încât pare că nu a existat niciodată ceva pur acolo.

Pe durata vieții, omul este lipsit de putere. Ceea ce pentru voi este firesc, pentru el este imposibil. Dacă cineva ar avea o avere mare, cu ajutorul căreia ar putea hrăni jumătate dintre locuitorii planetei și, prin urmare, și-ar sacrifica-o, acțiunea ar fi zadarnică. În scurt timp, cei hrăniți ar avea din nou nevoie de hrana care nu mai este și ar pieri. Dar Tatăl nostru iubitor, în înțelepciunea Sa, găsește de fiecare dată o cale prin care Își ține copiii în viață.

— Ce diferit vorbești despre Marele Spirit, pe care Îl numești cu atâta dragoste Tată, spre deosebire de noi, care nu ne simțim încă suficient de apropiați de El pentru a-I rosti Numele. Continuă această relatare incredibilă!

— Pe Pământ, oamenii săvârșesc fapte bune în văzul lumii, nu pentru alinarea sărmanilor, ci pentru îmbunătățirea imaginii de sine. Astfel, prin mici șiretlicuri, mulți muritori de rând ajung să fie mai importanți în ochii lumii decât Tatăl creației. Cei despre care vorbesc sunt numiți preoți, președinți sau regi și sunt adorați de umanitatea adormită.

Moartea nu este ceea ce vă închipuiți, deși aveți o idee teoretică despre durere. Moartea spirituală nu se petrece o singură dată, ci este un proces interminabil în care fiarele umane smulg bucăți din sufletul tău, căutând spiritul pe care vor să-l întunece. Eu am murit în fiecare zi, în interiorul trupului terestru. În fața materiei contaminate, sufletul nu are nicio putere, așa cum carnea fragedă nu poate rezista colților ascuțiți.

Încă din clipa în care am deschis ochii, chiar dacă bebelușul uman era inconștient, materia care îl alcătuia nu era inofensivă, ci

smulgea viața din mine și a continuat astfel până la sfârșit. În primele luni de la naștere, părinții mei au observat starea pruncului al cărui trup respingea viața venită din Cer și semnele morții care se arătau pe pielea feței deja învinețite. Ei au sărit din pat și au dus copilul, în regim de urgență, la spital.

Spitalele sunt clădiri în care, cu ajutorul unor echipamente de specialitate și al leacurilor, sunt tratate bolile trupului. Ele sunt împărțite în categorii și secțiuni, în funcție de tipul bolii, de stadiul acesteia și, nu în ultimul rând, de posibilitățile financiare ale pacientului.

Spitalele de trupuri, conduse de medici care își dedică viețile acestei științe, nu aduc întotdeauna rezultatul dorit. Mulți pacienți își vând întreaga avere pentru a-și salva viața, dar nu reușesc; se luptă cu boala în chinuri groaznice, însă cea mai de temut rămâne moartea fizică, percepută ca sfârșitul definitiv al existenței.

Majoritatea celor pe care i-am întâlnit și cu care am schimbat câteva cuvinte considerau că, după adormirea trupului, se termină totul și că sufletul este un concept abstract, nedovedit, un fel de a spune, deși tocmai ei erau sufletele care își puneau întrebările.

Auzind aceste cuvinte, sufletele de pe Alnilam s-au tulburat și au făcut un pas înapoi. Unele și-au ridicat privirile spre cer, cerând îndurare, altele s-au aruncat cu fețele la sol, nevenindu-le să creadă ce aud. Fiecare cuvânt le transmitea un fior cumplit, care le străpungea convingerile despre Mine și le făcea să pună la îndoială iubirea pe care v-o port. Din acest motiv, își astupau urechile ca să nu mai audă. Atunci Mi-am ridicat mâinile și le-am întărit, pentru a slăbi senzația ciudată a adevărului tranșant și a le da puterea de a suporta discuția pentru care, în afară de câțiva bătrâni ai adunării, nimeni nu era pregătit.

În continuare, a luat cuvântul unul dintre bătrâni:

— Pe această planetă minunată, pentru care Marele Spirit ne consideră vrednici, niciun suflet nu îndrăznește să nesocotească legea divină. Mai întâi, pentru că ceea ce nu este divin nu-i stărnește nicio plăcere. Apoi, pentru că este îndeajuns de înțelept ca să nu săvârșească fapte autodistructive.

— Ascultă, suflet conștient! Ai dreptate, iar înțelepciunea ta se reflectă în fiecare cuvânt, asemenea razelor Soarelui care se joacă pe valurile mării, indiferent din ce direcție le privești. De aceea, mulțimea te respectă și te urmează, însă desăvârșirea ființelor nu constă nici pe departe în ceea ce crezi tu.

Dumnezeu nu-Și găsește plăcerea în creația care I se supune din adorație și lipsă de opțiuni, ci în cea care Îl iubește sincer și-L

urmează dintr-o convingere proprie, dobândită prin experiență. Din acest motiv, fiecare dintre voi, la vremea potrivită, va pași pe calea terestră.

Mulțimea s-a temut atunci și a vrut să plece, refuzând categoric invitația sufletului terestru care, la prima analiză, părea o sinucidere curată. Dar sufletul a vorbit din nou:

„Nu detestați cea mai eficientă unealtă de creare a sinelui, pe care Tatăl a dăruit-o spiritelor de pretutindeni, dornice să se finizeze. Și pe Pământ există iubire și frumos, iar această iubire vine tot de la El, prin lumina Soarelui care abia se zărește.

Priviți punctul pe care îl indic cu degetul și aflați că acela este Soarele cel mai complet. El nu este perfect în sine, ca o planetă părinte pe care nu se petrec evenimente extraordinare, ci este desăvârșit prin complexitatea luminii pe care o primește de la cele mai importante stele, pe care atmosfera sa o reflectă.

În apropierea micului Soare, numit Samson, la o distanță măsurată cu precizie divină, există o planetă minusculă, prietenoasă, dar și ostilă, pe care Creatorul i-a dăruit-o primului spirit.

Soarele din care izvorăște viața pe Pământ este același care o cheamă înapoi și o nimicește. Este firesc ca unele aspecte să nu poată fi acceptate pe deplin, însă, spre deosebire de aici, unde lumina blândă a soarelui central dă naștere vieții și o ocrotește, pe Adar (Pământ) lucrurile se petrec exact așa cum ați auzit.

Soarele face ca din solul fără viață să răsară o tulpină firavă, care se întărește apoi datorită ploilor chemate tot de el, cu scopul manifestării spirituale în Împărăția Materiei. Același Soare usucă forma, eliberându-i spiritul captiv. Ceea ce se înalță trebuie să coboare, iar ceea ce coboară trebuie să se înalțe. Așa a decurs viața mea și a celor care au trăit înainte.

Pe Pământ, lumina strălucește pentru omul dedicat și iubitor, un adept al binelui, dar și pentru nenorocitul care în noaptea minții torturează și ucide un copil sau zece. Soarele, în iubirea sa neînțeleasă, luminează trupurile mutilate, dar și pe criminal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ceea ce moare pe Pământ este forma iubirii eliberate, care se integrează apoi în ființa rudimentară, cu scopul de a o altoi.

Toate trupurile, fie ale oamenilor buni, fie ale celor mai puțin buni, sunt înapoiate Pământului prin procesul grosier al descompunerii. Sufletele, după ce părăsesc trupurile, se separă în funcție de diversitatea sarcinilor pe care le primesc sau, în cazurile mai puțin fericite, pe care nu le primesc“.

Sufletele stelare ascultau încremenite, creând proiecții lăun-

trice clare, la care priveau ca la un film. La semnul Meu, sufletul terestru eliberat a reluat cuvântul:

„În zona inimii planetei lui Adam, pe suprafața de pământ pe care oamenii o numesc continentul Europa, există o țară perfectă, unde aerul este curat, munții sunt verzi, lacurile au culoarea turcoaz, iar izvoarele sunt cristaline. Acolo, florile se ivesc la toate ferestrele și în toate grădinile. Locul seamănă cu grădina în care Iubirea a trezit primii oameni la viață.

Vârfurile munților protectori sunt înzăpezite chiar și vara, un efect firesc datorat altitudinii. Stratul atmosferic dintre privitor și piscuri, inundat cu raze și vapori, face ca imaginea lor să se contopească cu apa și cerul. În zilele noroase, peisajul devine și mai dramatic, o adevărată capodoperă care îți înmoaie picioarele și te face să lacrimi.

Spre deosebire de celelalte așezări de pe Pământ, localnicii nu trăiesc înghesuiți. Casele sunt răsfricate pe dealurile de la poalele munților, iar clădirile din micile orașe, adesea stațiuni turistice, se înșiră de-a lungul drumului.

Vasele de croazieră și avioanele aduc din toată lumea călători dornici să viziteze locul lăudat. Această țară unică, deși Pământul este plin de frumuseți care mi-ar cere o viață să le descriu, se numește Elveția, fiind, din punct de vedere natural, cel mai potrivit mediu pentru a găzdui viața umană.

Țările nordice poartă cu ele aerul organizării și al curățeniei, trezind în tine dorul căldurii familiare din copilărie. Australia și Noua Zeelandă te transformă într-un explorator împătimit al naturii, călător neobosit, iubitor de animale și admirator al imaginației și puterii divine.

Cerule! Pământul este cea mai complexă și mai vie creație din câte au existat! Dorința mea este ca fiecare suflet să-l cunoască, pentru a se minuna și astfel a-L iubi pe Cel de neegalat.

În ciuda valului de turiști și a vieții moderne, elvețienii reușesc să păstreze zona curată. Apa dulce, esențială pentru toate ființele, țâșnește din adâncuri, iar oamenii, prin inteligența lor, au creat sisteme care o transportă de la sursă până în case. Astfel, fiecare om, dimineața, atunci când se trezește, face un singur pas și are acces la apa proaspătă cu care își îmborsățează fața și întărește trupul. Miracolul continuă, făcând alți doi pași pentru a deschide fereastra și a inspira aerul revitalizant, care umple trupul de viață. Apoi el intră în magazia cu alimente, servește hrana preferată, se îmbracă și iese în curte pentru a se bucura de peisajul maiestuos. Seara inspiră mireasma florilor roșii, galbene, albastre și violet,

cu efect vindecător. Și mai sunt salcâmi, din care albinele extrag mierea, și teii, care îi oferă senzația unei plimbări printr-o lume de vis“.

Auzind acestea, mulțimea a aplaudat și Mi-a mulțumit pentru viața minunată pe care i-am dăruit-o pământeanului, o ființă despre care auziseră atâtea lucruri rele, încât ajunseseră să creadă că este doar un animal care rostește sunete nearticulate. Sufletele strigau cu o energie greu de stăvilit: „Elveția, Elveția, te iubim! Tu ești frumoasa noastră mamă, pe care o vom cunoaște cândva, care ne va ocroti și hrăni“.

În inocența lor, sufletele nu știau că, odată ajunse pe Pământ, vor părăsi mica și aparent plictisitoare Elveție, în căutarea plăcerilor care poartă numele de posibilități de afirmare, aflate în orașele mari ale lumii, care, în cele din urmă, le va ucide.

Cititorii se întreabă cum a putut sufletul terestru, eliberat de amintirile mentale, să relateze această poveste în detaliu. Adevărul este că mesajul le fusese transmis sufletelor de pe Alnilam de către autor, încă din timpul vieții sale pământești. Să ne întoarcem însă la discuție.

„În tinerețe, am vizitat o țară frumoasă, alcătuită din nenumărate insule stâncoase, înconjurate de o mare albastră, pe care am traversat-o la bordul unui feribot. Pe punte, am privit Soarele cum se ridică deasupra liniei orizontului, acolo unde apa îmbrățișează cerul, și m-am încărcat cu visuri.

Era o dimineață rece, care mă întâmpina obosit, după o călătorie de o zi și o noapte. Frumusețea locului și iubirea Părintelui divin, revărsate asupra mea, nu mă lăsau să închid ochii. Am stat cu privirea fixată spre Soare, în ciuda frigului care îmi pătrundea trupul, visând la aceste clipe minunate. Atunci, prin fața minții mele încă adormite au trecut toate etapele umane, amintindu-mi cine sunt, ca spirit, ceea ce se află dincolo de legea terestră. Dar Cel care este deasupra legii a coborât în nimicnicia mea, pentru a prelua controlul ființei mele. Din acel moment, prin mine, Iubirea a săvârșit multe lucrări demne de povestit în toată infinitatea.

Ea m-a învățat că lumea care îmi macină trupul este asemenea solului care descompune învelișul protector al sâmburelui vieții, iar după eliberare voi deveni o ființă independentă și desăvârșită. Pe Pământ, Tatăl plantează semințele vieții, care vor încolți și vor purta viața în pânțece“.

Lacrimile îngerilor curgeau, sfințind locul. Recunoștința radia până la marginea sferei de capacitate a Universului, un „perete“ care o trimitea înapoi. Își ridicau capetele și priveau când spre

Mine, când spre sufletul terestru eliberat, căci luminile noastre, egale în strălucire, le creau probleme, neștiind pe care dintre cei doi Dumnezeu-i să-L adore. Atunci am strigat:

„Iată cel mai slab om de pe Pământ, care a fost târât în amăgire și rușine întreaga sa viață, dedicată Numelui Meu! În el am ascuns comoara spirituală, ca nimeni să nu o găsească și să și-o atribuie. Pe durata vieții terestre, a fost desconsiderat de lumea arogantă și mai inteligentă decât el, care nu mai este. Aceasta este oglinda care Mă reflectă cel mai bine, prin care Mă veți descoperi și voi, pentru că lumina Mea directă v-ar pulveriza de la prima scânteie.

Iubirea se dăruiește copiilor conștiincioși cu măsură. Dacă o mamă îi pregătește pruncului ei măr cu biscuiți, nu înseamnă că aceasta este singura hrană pe care o are, ci că atât poate digera stomacul bebelușului în prezent. Dacă un om, pe întreaga durată a vieții, are nevoie de aproximativ șaizeci de mii de mese, el trebuie să le servească una câte una, cu pauze de o zi între ele. Iar dacă, în nebunia sa, ar încerca să le asimileze pe toate deodată, ar muri“.

Ascultând cuvintele Mele, îngerii s-au liniștit. Totodată, i-am transmis sufletului terestru că l-am făcut învățător de lumi, nu de o singură lume, în ciuda îndoielilor care i-au amărât existența. Iar el a înțeles ceea ce trebuia, la fel ca mulțimea, apoi a reluat discuția.

— Pe Pământ, oamenii erau frumoși și pricepuți, artiști desăvârșiți, genii romantici, adevărate comori! Eu, în trup, nu m-am ridicat la nivelul lor, deși am reușit să le imit parțial capodoperele, până în clipa în care am înțeles că nu este nevoie și că am venit în lume pentru a mă accepta așa cum sunt și a-mi pune în valoare calitățile.

În ceea ce privește aspectul, am fost un om cu statură modestă și chip obișnuit, asemănător celui al părinților mei. Am trăit retras, la început forțat de împrejurări, iar în a doua jumătate a vieții din alegere proprie.

Copil fiind, în perioada în care am descoperit muzica, mi-am cumpărat un mini-casetofon la care ascultam o melodie ritmată, ale cărei versuri nu le înțelegeam, dar care mă fascina. Era o piesă dance, înregistrată de pe o casetă audio împrumutată, pe care o ascundeam sub pat, de teamă să nu o găsească părinții și să mi-o arunce.

Aceștia considerau că muzica modernă este un instrument al diavolului, menit să corupă sufletele slabe prin diverse mijloace,

printre care se numărau sunetele notelor muzicale sau mișcările senzuale ale dansurilor de la televizor. Atunci când plecau, scoteam caseta de sub pat, o introduceam în micul radiocasetofon și ascultam muzică. Și astfel, îmi stimulam imaginația și prindeam libertate și curaj.

Într-o dimineață, în timp ce făcea curățenie prin casă, mama a găsit caseta și a aruncat-o. Ambii părinți m-au certat, încercând să mă convingă de adevărul lor, iar eu am renunțat la obicei pentru a evita discuțiile. Peste ani, când am auzit întâmplător melodia și i-am înțeles versurile, mi-au dat lacrimile. Atunci am realizat că viața mea fusese supravegheată subtil și că adevăratul Părinte mă pregătea, încă din copilărie, pentru întâlnirea noastră. Versurile piesei sunau în felul următor:

Cunosc un loc unde soarele strălucește mereu,

Cu flori minunate peste tot.

Vino, ia-mă de mână și ți-l voi arăta, te voi ghida.

Cunosc acest loc, este în adâncul interiorului tău.

Cunosc un loc unde oamenii nu se luptă,

Cu fețe zâmbitoare peste tot.

Vino, ia-mă de mână și ți-l voi arăta, te voi ghida.

Cunosc acest loc, este în adâncul interiorului tău.

Vino, ia-mă de mână, am nevoie de tine,

Doar urmează-mă în țara minunilor.

Aceasta este în adâncul interiorului tău.

Este vorba despre refrenul melodiei „Come Take My Hand“, Cooly's Jungle Mix, lansată în anul 1995 de trupa 2 Brothers on the 4th Floor.

Ritmul alert și zgomotos al piesei reflectă direct agitația vieții moderne. Spre final, sunetul tobelor devine tot mai apăsător, încât este aproape insuportabil și te face să reduci volumul, la fel cum, odată cu maturizarea, omul caută liniștea. Finalul melodiei aduce o schimbare, cu sunete lente ce preiau ștafeta, asemenea Cerului interior care îi limpezește mintea. Și astfel, lumea exterioară își pierde puterea asupra sa, iar el pătrunde în adâncul interiorului, descoperind pacea.

M-am convins astfel că Dumnezeu a inspirat toate generațiile care au trăit de-a lungul istoriei și le-a vorbit prin natură și prin oamenii cu inima curată. Diavolul imaginar s-a manifestat prin părinții mei, păcăliți de lume, care îi tăiau aripile fiului lor. Eu mă număr printre puținii norocoși care au reușit să zboare fără ele și le rămân recunoscător, căci aveau dreptate în multe privințe. Dacă nu aș fi trecut prin iad, nu aș fi cunoscut lumina pe care o port în

inimă, iar voi nu m-ați fi întâlnit. De aceea vă spun că loviturile lumii se transformă în diamante pentru omul conștient. Iată-mă acum, în tărâmul lăuntric promis, stând înaintea voastră, așa cum m-a îndemnat melodia!

În mod cert, muzica terestră nu se ridică nici măcar la nivelul sunetului produs de vântul de aici, care îmi mângâie auzul și-mi dezmiardă pielea. Pentru copilul care am fost, totuși, a însemnat totul.

Mulți poate vă întrebați care este scopul contemplării interioare, despre care se vorbește atât de mult. Aflați că interiorul este singura modalitate de comunicare cu exteriorul. În cazul pământenilor, aceasta se referă la o comunicare cu ființele care trăiesc pe alte planete sau printre ei, dar pe care nu le pot vedea. Nu există altă cale de comunicare, nu pentru că omul nu ar fi creat dispozitivul tehnologic necesar, ci pentru că materia nu poate percepe spiritul. Dacă omul s-ar trezi pe o planetă străină și ar explora-o timp de doi ani, la final ar declara, dezamăgit, că acolo nu există viață. Pe toată perioada căutării sale, spiritele au mers alături de el, ca să-l asiste.

O piatră simte o altă piatră prin intermediul greutateii acesteia. Piatra nu poate percepe, totuși, omul, chiar dacă omul strigă la ea de la o jumătate de metru. Dar dacă piatra și-ar muta atenția spre existența lăuntrică, amplificând statornicia pe care o emite prin modificarea fluxului magnetic al suprafeței pe care se întinde, ar reuși să-i transmită omului o anumită stare. La fel se întâmplă și în relația dintre om și spirit.

Un om simte un alt om prin intermediul celor cinci simțuri. Omul nu poate percepe, totuși, spiritul, chiar dacă spiritul strigă la el de la o jumătate de metru. Dar dacă omul s-ar opri din încercarea de a comunica cu spiritul prin simțurile sale și și-ar muta atenția spre existența lăuntrică, amplificând iubirea pe care o emite prin aura energetică, ar reuși să-i transmită spiritului o anumită stare. Atunci, spiritul ar percepe iubirea omului, oricât de mică ar fi, și i-ar întoarce-o înzecit.

În aceeași perioadă a copilăriei, părinții ne trimiteau pe mine și pe fratele meu Roberto la bunici, unde ne petreceam vacanțele de vară într-o zonă săracă, înconjurată de dealuri și păduri. Bunicii și unchiul meu, Eusebiu, se bucurau să ne vadă în fiecare an, iar mica petrecere de bun venit se prelungea adesea până la miezul nopții, uneori chiar mai târziu.

Printre săteni circulau tot felul de povești înfriorătoare despre anumite spirite rău intenționate, numite fantome sau vampiri, care

se presupunea că apăreau în pădure și atacau mai ales în nopțile cu Lună plină. Deși imaginea minunatei Luni, privită printre crengele copacilor, îmi transmitea un sentiment inegalabil, frumusețea nopții era umbrită de superstițiile proștilor care, în plictiseala lor, le născoceau.

Singurul pericol real al pădurii erau animalele sălbatice, cum ar fi porcul mistreț, vulpea sau vreun câine scăpat din lanț. În zonă, șerpii erau mici, rari și inofensivi. Uneori îi prindeam de coadă și-i învățeam deasupra capului, din pură distracție. Eram învățați să ne temem de ei și, dacă îi întâlneam, să fugim sau să-i ucidem. Aceasta, din pricina primei povești pe care a cunoscut-o neamul omenesc, din care au derivat toate celelalte.

Chiar și despre niște insecte mici, care semănau cu scorpionii, se spunea că, dacă nu erai atent, îți puteau intra în ureche. Eu nu am cunoscut niciun caz; cert este că zona era plină de urechelnițe, motiv pentru care nu dormeam niciodată sub cerul liber.

Păianjeni și lilieci erau pretutindeni, dar nu provocau omului nicio daună. Disconfortul venea de la pânzele țesute printre crengi, care serveau drept capcane pentru insecte. Acestea se lipeau de pielea feței în zilele caniculare, iar sudoarea le făcea cu atât mai greu de îndepărtat. Pânzele, văzute în lumina lanternelor de către curioșii care se aventurau noaptea în pădure, creau o atmosferă înspăimântătoare, ce amplifică teroarea. Mantiile albe semănau cu fantele prezentate în cărți și la televizor.

Discutând la gura sobei, în chiler, ne-am simțit revoltați din cauza atâtor pericole în care credeam pur și simplu. Atunci m-am ridicat, am pus mânuța firavă a unui băiețel de nouă ani pe o bâță și am instigat grupul să lăsăm totul și să mergem în pădure chiar atunci. Iar dacă avea să vină un spirit dornic să ne atace, îl voi bate cu ciomagul până la ultima suflare. Dat fiind că în mintea mea de atunci răsuna prostia umană, nu m-am gândit nici măcar o clipă că apariția unui spirit ar fi putut avea ca scop eliberarea mea din lanțurile limitative care le îngreunează zborul chiar și celor mai puternice suflete.

De ce ar dori un spirit, conștient și de mii de ori mai bun decât omul obișnuit, să sperie omul sau să-l rănească? Ce ar putea câștiga de la materia oarbă, pe care chiar și diavolii, dacă ar exista, o disprețuiesc? Cea mai arzătoare dorință a sufletelor căzute este eliberarea de materie și întoarcerea în Lumină. Ele nu reușesc să se înalțe pentru că nu cunosc calea. Iar atunci când calea le este arătată, li se pare absurdă și o resping.

— Noi am fost trimiși la tine în acea noapte pentru a-ți atrage

atenția că pierzi vremea, dar, la fel ca în exemplul oferit de tine, nu am putut vorbi cu pietrele. Totuși, am ținut animalele sălbatice la distanță.

— Astfel, am ajuns să rătăcim prin pădure, în miez de noapte, înarmați cu bețe și bâte, ghidați de un câine lup de talie mică, pe nume Rexi. Soarele se pregătea să răsară, iar noi ne întorceam ca niște soldați învinși. Uneori, foșneau frunzele tufișurilor crescute pe marginea potecii și tresăream, convinși că ne privește strigoii, dar niciunul nu mai avea puterea să lupte.

Locuri magnifice care te trezesc spiritual, dând viață împrejurimilor și adâncind trăirea, există pretutindeni în lume. Cu cât sunt mai modeste, cu atât au mai multe șanse să ți se întipărească în inimă.

Unul dintre cele mai remarcabile locuri din lume este stația de tren Shimonada din Iyo, Japonia. Un loc umil, dar bogat spiritual, pe care, dacă îl vizitezi, nu-l vei uita niciodată. Stația este alcătuită dintr-o cabană mică și două bănci, protejate de un acoperiș, în fața cărora se întinde o singură linie. Aceasta este construită pe marginea abruptă și consolidată a unei coline, la poalele căreia se află o șosea, urmată de o mare nesfârșită, cu ieșire la ocean.

Marea, denumită chiar Marea Interioară a Japoniei, poate fi asemănată cu lăcașul lăuntric al omului, cel care creează conexiunea cu lumea exterioară, reprezentată, în acest caz, de Oceanul Pacific.

De pe băncile de așteptare, lângă care se află o rulotă de unde îți poți cumpăra o băutură fierbinte, se zăresc doar marea și cerul. Trenul pare că plutește, oprind în mod special pentru tine, pentru a te purta spre tărâmul minunat al perlelor. Cu adevărat, trenul păcii merită așteptat cu orele, contemplând imaginea apusului care se pierde în apă, în timp ce sorbi din cana ce îți încălzește mâinile.

Diminețile încetoșate îți oferă senzația că trenul levitează pur și simplu. În interiorul gării, se află un panou cu cele mai reușite fotografii ale locului, iar pe un rastel stau câteva caiete cu amintiri, în care vizitatorii notează două sau trei cuvinte rostite din inimă. Curtea este împrejmuată de grădiniere cu flori, iar de-a lungul șinei au fost plantați arbori roz, trandafiri și câmpii de floarea-soarelui. Ce frumusețe!

Acesta este unul dintre cele mai spirituale locuri de pe Terra, locuit de cei mai liniștiți oameni. Și chiar dacă nu l-am vizitat cu trupul, i-am simțit adâncimea, care și-a pus amprenta asupra mea. Odată ce cunoști acele meleaguri, nu mai poți rămâne indiferent la frumusețea și simplitatea lor, întorcându-te la realitatea coruptă

în care te-ai scăldat o viață întreagă fără să știi.

Cel mai spiritual loc nu se află la Vatican, la Ierusalim sau la Mecca, ci acolo unde locuiește omul care Îi permite Tatălui sfânt să pătrundă în inima sa. Astfel, în ciuda aparențelor, în timpul vieții mele, Lumina a locuit în București, România, un oraș întunecat care nu a reușit să o stingă, totuși, ci doar să-i distrugă învelișul.

La polul opus celor povestite se află lumea în care am crescut, care, în ciuda frumuseții sale, a fost pângărită de trăitorii libidinoși, cu naturi senzuale, umor obscen și o mizerie fără margini, oameni ce au reușit, într-un final, să mă strice și pe mine. Iubirea egoistă era singura afinitate cunoscută, iar adorația față de unul se manifesta prin discriminarea altora.

Cu cât un om își iubea mai mult patria și religia, cu atât mai mult le desconsidera pe celelalte, pe care nu le cunoștea, vrând să le defăimeze. Astfel, pentru a valorifica ceea ce prețuiau, românii discreditau orice altă opinie prin metode josnice, în loc să-și înalțe comoara prin fapte remarcabile, pe care să i le atribuie. Toți erau invidioși, bârfitori și aroganți, adică lipsiți de înțelepciune.

Acesta este motivul pentru care trupul meu terestru a trebuit înapoiat Pământului și nu a putut fi transfigurat în întregime, asemenea celui al iubirii care stă înaintea voastră, oricât m-am luptat pentru el. De-a lungul vieții, nu am avut nicio putere, ci am fost lăsat să rătăcesc ca un orb, iar tot ceea ce am scris prin inspirație divină, în zilele mele posomorâte, credeam că am inventat. Doar în rarele clipe în care se întâmpla ceva bun, îmi întăream convingerea că Tatăl așază lucrurile pentru mine și că mă răsplătește.

În capitală și prin împrejurimi nu găseai o frunză care să nu fi fost atinsă de boala invizibilă, care pătrunsese în toate și în toți. Oamenii, plante și animale erau contaminate fără să știe. Bogații sufereau de obezitate și mureau îmbolnăviți, în ciuda tratamentelor costisitoare. Mulți se declarau gurmanzi și trăiau doar pentru a înfuleca grăsimi animale, înmiresmate cu condimente, și deserturi zaharoase, frumos decorate și extrem de scumpe. Aroganța era trădată prin cele mai mici gesturi, iar mândria excesivă devenea penibilă.

Îmbogățirea rapidă și libertatea de exprimare transformau, cât ai clipi, oamenii cinstiți de odinioară în personaje devenite bătaia de joc a locuitorilor. În sinea lor, însă, aceștia îi invidiau pe clovnii umani disprețuiți în aparență, dorindu-și și ei bogăția care atrăgea invidia celorlalți. Disperarea după finanțe și statut sclipea în ochii fiecărui adult pe care îl întâlneai pe stradă.

Așa cum lipitoarea caută un organism de care să se atașeze ca

să sugă, tot astfel omul pornea în căutarea plăcerilor, din momentul nașterii și până își lăsa trupul; o detașare prematură care afecta în mod iremediabil sufletul.

Prin mine a trecut tot întunericul lumii. Imaginați-vă durerea unei individualități zdrobite, demnitatea călcată în picioare, dorința de dreptate și lacrimile amare care păreau să nu mai înceteze să curgă. Singurul motiv pentru care mă aflu astăzi în fața voastră este că nu am permis demonilor umani să se manifeste prin mine, chiar dacă aș fi fost îndreptățit, iar Tatăl ar fi trebuit să judece lumea în apărarea mea, deși nu a făcut-o. În schimb, a privit tăcut cum moare iubirea care sunt, viața pe care a ținut-o la pieptul Său în toată existența, căci jumătate din ceea ce am fost pe Pământ El nu a recunoscut.

În ciuda tăcerii Sale tulburătoare, abia acum Îl iubesc cu adevărat, căci prin moartea trupului mi-a dăruit cel mai de preț dar: independența. Mulțumită lui Dumnezeu, astăzi nu am nevoie de Dumnezeu, tot așa cum o ramură ruptă dintr-un copac, care a fost plantată și a devenit copac la rândul ei, nu mai are nevoie de copacul părinte. Din toate situațiile la care am fost supus, am ieșit singur și adevărat vă spun că nu există suferință mai mare. Astfel, am devenit primul om care a înțeles tăcerea divină încă din viața terestră.

Cei apropiați pot dovedi că nu m-am certat, nu m-am răzbunat și nu mi-am făcut dreptate atunci când aș fi putut, ci mi-am ținut emoția în frâu, ca să nu vărs și mai multă otrăvă în lume decât este deja. Dreptatea o face Dumnezeu la timpul potrivit, nu omul care nu cunoaște dreptatea. El a ascuns comoara vieții spirituale într-o coajă modestă, care nu a atras priviri lacome, pentru ca existența veșnică să le revină celor slabi și cu bun simț, care nu se înscriu în luptele pentru care liderii lumii pornesc războaiele.

Fiarele umane devorează cea mai aleasă hrană prin autoritatea terestră, dar niciuna nu-și întoarce atenția spre viața lăuntrică, fiindcă le este cu neputință să se gândească la ființa interioară, din pricina ororilor săvârșite de cea exterioară. Și astfel pierd șansele, iar după descompunerea cojii, sămburele prețios al vieții veșnice nu mai dă rod, iar în grădina sufletului lor nu răsare nimic.

Revenind la discuție, vă spun că nici stăruința nu m-a mântuit, nici învățătura care mi-a fost revelată, ci scurtele momente în care mi-am oprit gândurile și L-am iubit pe Dumnezeu cu toată ființa mea. Acum știu că moartea sufletului este gândirea.

În nemulțumirea mea nestăpânită, nu puteam simți dragostea, deși eram conștient că Tatăl coborâse Personal la mine, pentru a-

mi oferi o nouă șansă. Scurtele momente de luciditate veneau rar și pe neașteptate, durând doar câteva clipe. În acele secunde de alinare, mi se umezea privirea și opream orice activitate, realizând că prin mine trecuse briza blândă a Dumnezeului căruia îi datorez totul. Și nu mă refer la viața pe care i-aș dăru-i-o pentru a-mi dovedi iubirea, căci viața mea de om nu contează, iar Dumnezeu nu ar cere vreodată așa ceva de la copiii Săi, căroră El le-a oferit viața, ci vorbesc despre recunoștința pe care o simt, care devine cât Soarele pe care ne aflăm și-l depășește.

Vedeți voi, Părintelui care, la înfățișare, arată la fel ca mine, Îi datorez totul, deși El susține că m-a ajutat în mod sublim, astfel încât să nu-I rămân dator, și că toate faptele le-am săvârșit prin forța mea. Dar eu mă cunosc destul de bine și, prin comparație, nu sunt nici cât musca.

Gândirea mea poate fi comparată cu o piatră de safir, de care societatea terestră nu a fost interesată, în afară de câteva suflete fericite. Aceasta este însă căutată în tot Universul. De gena sfântă sunt interesate toate femeile dornice să poarte copii în pânțele, ca harul să fie revărsat asupra lor, iar fapăturile care pătrund în lume prin intermediul născătoarelor să săvârșească lucrări însemnate și să ducă Numele Marelui Spirit mai departe.

— Nu dorim să te supărăm cu opinia noastră umilă, pe care o considerăm dreaptă, dar trebuie să-ți spunem că, dacă ai fi avut credință, Marele Spirit te-ar fi ajutat mai mult, iar suferința ta ar fi fost scurtă. În bunătatea Sa nemărginită, ți-ar fi dăruit forța de a birui lupta interioară și de a o transforma pe cea exterioară, rostind un singur cuvânt; iar lacrimi nu ar mai fi curs nici în Cer, nici pe Pământ.

— Aici ai rostit un adevăr de necombătut, în fața căruia mă înclin și pentru care vreau să-ți strâng mâna. Dacă aș fi avut mai multă credință, aș fi stat astăzi înaintea voastră ca un învingător, nu ca un învins. Divinitatea nu ar fi intervenit totuși în favoarea mea așa cum vă închipuiți, nici dacă aș fi fost mai credincios decât Hristos. Nu credeți că o intervenție directă, doar pentru mine, ar fi fost o nedreptate față de ceilalți, care, din diverse motive, nu au auzit de Dumnezeu și astfel nu au avut acces la unealta creării de sine?

Voi știți că cele mai înalte spirite nu coboară pe Pământ pentru a străluci, ci pentru a da proba umilinței. Odată întrupate, ele se supun legilor terestre și nu se sustrag încercărilor, chiar dacă ar putea. Aceasta este voia Spiritului atotputernic și iubit, de care vă veți apropia și mai mult prin această conversație.

De ce credeți că Hristos S-a lăsat învins în văzul lumii, iar cei care L-au urmat, inclusiv eu, au împărtășit aceeași soartă? Dacă vă gândiți că nu a avut puterea să răzbată — deși știu că niciunul dintre voi nu gândește astfel — vă înșelați. Dacă presupuneți că Dumnezeu oferă o răsplată uriașă celor care nu ripostează, ci se predau răului pe tavă, greșiți. Iar dacă sunteți de părere că iubirea L-a oprit, vă spun că este adevărat, dar nu astfel trebuie înțelese lucrurile. Unui pământean, dacă îi vorbești despre iubirea care nu reprezintă nicio valoare în ochii săi, l-ai pierdut.

Hristos S-a lăsat învins în văzul lumii, deoarece Creatorul nu concurează cu creația și nu luptă împotriva ei pentru a-Și dovedi autoritatea. Doar oamenii de aceeași teapă se luptă între ei pentru a prelua stăpânirea. Păstorul nu se împunge cu berbecii ca să devină liderul stânii, să câștige dreptul la împerechere, la apă sau la cea mai proaspătă iarbă. Oamenii, în schimb, o fac. Creatorul îi observă și-i iubește, dar nu-i învinge.

Voi sunteți frumoși și mai curați; puterea voastră este uriașă. Stă în natura spirituală ca iubirea să învăluie Pământul cu iertare, iar dreptatea să judece Cerul, așa cum a fost rânduit. Cerul vede, Pământul, însă, este orb.

În continuare, vă întreb: care credeți că este cel mai important aspect la care se uită Dumnezeu?

— Împlinirea voinței divine. Nu din obligație, teamă sau lipsă de opțiuni, ci dintr-un respect profund și o iubire pură. Acesta este cel mai important lucru, iar ascultarea este plăcută Marelui Spirit, care ne-a răsplătit deja prin ceea ce suntem și ce avem.

— Cu adevărat, acesta este răspunsul cel mai complet. Dar ce s-ar întâmpla dacă situația nu v-ar permite să-I împliniți voința?

— Am prefera să murim de o mie de ori decât să ne dezamăgim Creatorul o singură dată și totodată pe noi înșine, prin gânduri corupte și fapte rușinoase.

— Ce s-ar întâmpla dacă moartea ar fi înlăturată, iar împlinirea voinței divine ar fi împiedicată de forțe telurice pe care nu le cunoașteți? Atunci, ce ar rămâne?

— Ar rămâne încercarea noastră și rugăciunea.

— Intenția de a împlini voința este cel mai important aspect și singurul la care privește Dumnezeu. Dacă ființa intenționează să facă binele așa cum acesta i se descoperă, dar situația nu-i permite să-și ducă planul la bun sfârșit, Tatăl va considera binele ca și făcut. Ascultați!

Tot ceea ce a fost scris vreodată, de la cele zece porunci până la ultimele evanghelii, poate fi înlocuit de cuvântul meu pe care

îl auziți acum pentru prima dată: intenția cu care pășim prin viață ne definește valoarea ca ființă.

Omului bun i-au fost luate resursele; a pierdut toate șansele. Astăzi, materia stăpânește întreaga mare de oameni, cu excepția Unuia. Iubirea față de semenii și de Dumnezeu este străină celui care, după o lecție de viață care poate înduioșa chiar și o piatră, te privește fără reacție, văzându-și de drum.

Cu adevărat, așa cum vorbea micul suflet, nu a vorbit nimeni niciodată; nici apostolii numiți de Mine, nici măcar Eu. Ființele angelice erau cu totul impresionate și-l priveau uimite, recunoscând în el un suflet familiar ce nu demult părăsise lumea lor ca un copil blând și iubitor; dar care se întorsese ca o lumină aproape de nesuportat, un războinic desăvârșit, stăpân peste lumile asupra cărora primise putere.

Mulțimea îl analiza și era curioasă ce comori mai ascunde, însă nu îndrăznește să întrebe. Iar vouă, celor care citiți cu inima la gât, vă reamintesc că ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit, iar mintea nu și-a imaginat vreodată ceea ce v-am pregătit.

Sufletele se nasc din inteligența nefinisată a stelelor; apoi își creează un înveliș și pornesc în căutarea Luminii originare, cu care își hrănesc spiritul. Acesta este unicul scop al creației. Captând această Lumină, indiferent de riscurile pe care și le asumă, sâmburele prețios al vieții își deschide coaja și eliberează viața primită de la Mine la Începuturi. Voi permite încă și mai mult ca învățătorul desemnat de Mine să vă înmoaie inimile cu relatările care au făcut furori pe Ahnilam, steaua centrală a asterismului din Constelația Orion.

„Ceea ce m-a impresionat la oameni este puterea de a depăși necazurile, fie cele atrase înconștient de către ei înșiși, fie cele care s-au abătut asupra lor pur și simplu, al căror scop este cunoscut doar de Marele Spirit. Cele mai multe palme pe care pământeniile le primesc de la viață sunt consecințele propriilor alegeri, ci nu corecții divine. Aceasta nu diminuează, totuși, valoarea scopului ascuns chiar și în cele mai mici trăiri, aparent neînsemnate.

În adolescență, urmăream un serial în care replicile erau atât de comice, încât mă făceau să îndrăgesc personajele și să nu ratez niciun episod. Povestea prezenta o familie ai cărei membri dădeau de bucluc de fiecare dată, fără să-și recunoască greșelile. În ciuda disputelor nesfârșite, nu renunțau unii la alții; se iubeau fără să o afirme sau să o arate.

Fiica era o adolescentă simpatcă, scăpată de sub control din neglijența părinților, ceea ce îi afectase dezvoltarea inteligenței.

Era acceptată așa cum era, căci părinții își cunoșteau vina. Acesta era personajul interpretat de tânăra actriță pe care am îndrăgit-o mai mult decât trebuia și căreia i-am urmărit, ocazional, cariera.

Ea avea o frumusețe strălucitoare, o inteligență remarcabilă și un simț al umorului bine definit. Încrederea în sine i se citea în privire și se revărsa prin rolurile complexe pe care le interpreta impecabil. Energia nu părea să i se consume, iar anii o ocoleau, pentru că, în ciuda trecerii timpului, rămânea neschimbată.

Avea părul blond, ochii mari și privirea pătrunzătoare. Forma feței se potrivea perfect cu tenul deschis. Gâtul nu era nici lung, nici scurt, ci așezat cu precizie pe trupul suav. Mijlocul era subțire, iar dimensiunea posteriorului îi îmbogățea silueta cu senzualitate și totodată cu o notă de drăgălășenie. Măinile și picioarele îi erau delicate, iar ținuta era alcătuită din piese superbe, alese de geniile artei vestimentare.

Uneori, copil fiind, mi-o imaginam ghemuită în brațele mele, cu capul la piept, cerșind, prin gesturi mici și gemete, afecțiune.

Anii au zburat, iar coaja provizorie care învăluia sâmburele vieții s-a crăpat. Procesul binecunoscut nu cruță pe nimeni. Așa se face că, navigând prin spațiul virtual, am găsit o înregistrare în care actrița ținea un discurs. În clipa în care am revăzut-o, în mine s-a aprins o iubire diferită, mai intensă decât cea dintâi, o admirație profundă pentru ființa eroică din interiorul trupului ei, nu pentru trupul în sine. Trupul frumos de odinioară era afectat de scleroză multiplă și de o îmbătrânire accelerată.

Actrița stătea în picioare, sprijinindu-se de un baston, la brațul ficei ei de doisprezece ani. Purta o rochie lungă, neagră, împodobită cu pietricele prețioase. A privit mulțimea timp de aproape un minut, clătinându-se ușor, și le-a dăruit zâmbetul implorat, deși ochii i-au lăcrimat pe tot parcursul apariției. Chipul ei era schimbat, plin de riduri și pe alocuri umflat de plâns.

O, ce putere! La ce onoare și oroare este supus omul în timpul vieții pământești! Același suflet trăiește etapa gloriei pe care nici nu o conștientizează, dar pe care, odată căzut din Cer, o regretă cu căință, așa cum s-a întâmplat cu primul spirit întrupat, care și-a regretat alegerea tot restul vieții.

Unele suflete se întrupează pentru a străluci în lume și pleacă stinse, altele vin pentru a fi umilite și strălucesc la sfârșit.

Despre răspândirea neamului nu voi vorbi. Cunoașteți destul de bine cum primii oameni au fost așezați de către Iubirea Însăși să locuiască în continentul Africa, cum s-au răspândit în Asia după cădere, iar Grădina Primordială a devenit stearpă în mai puțin de

trei sute de ani.

În Asia, pe suprafața de pământ care urma să fie nimicită de poporul provocat de urmașii inconstienți ai lui Cain, s-au ridicat orașe ale rușinii, în care s-au răspândit ura și moartea. Cei puțini găsiți nevinovați de Iubirea care vede tot au fost conduși în grupuri, scăpând de sabia regelui Lamah, către ținuturi îndepărtate, numite astăzi China și Japonia.

Din zona scufundată a fost salvată câte o pereche din fiecare pasăre și animal, fără insecte (căci insectele se formează în mod firesc în atmosferă), împreună cu Noe și familia sa, pentru a alcătui generația actuală care a populat Pământul.

Este de la sine înțeles că neamul omenesc se trage dintr-unul singur și că diferențele care alimentează conflictele între popoare sunt rodul unor viziuni infantile. Dacă oamenii de pe Terra și-ar cunoaște istoria, ar înceta războaiele, iar națiunile s-ar îmbrățișa; și veșnicia nu le-ar fi de ajuns pentru a-și spăla rușinea. Bărbați în toată firea s-ar prăbuși la picioarele copiilor înfometați, implorând iertare.

În lumea de jos, nimeni nu este cu adevărat alături de tine și nu te alină. Nici părinții tăi, nici frații, nici soția mult iubită sau copiii credincioși. Acolo, oamenii te susțin un timp doar dacă pot extrage foloase materiale de pe urma ta. La final, caută modalități prin care să te distrugă; pentru că tigrul ține cu tigrul, lupul sare în apărarea lupului, iar toate haitele se unesc împotriva celui cinstit și lipsit de apărare. Dar omul pe care Iubirea îl trezește pentru scopuri divine supune fiarele pământului, căci sufletul său conține toate aspectele animale pe care le domină cu focul de care forțele nevăzute ale lumii ascultă.

Cerul este singura sa cale de izbăvire. Pentru a răzbate, omul conștient trebuie să privească mai mult spre Cer decât spre lume. Și să nu vă mirați atunci când vorbesc de bine sau de rău despre el; pe Pământ, omul este iadul și omul poate deveni Paradisul.

Doar în timpul scurtei mele vieți, în nebunia lor, oamenii au distrus orașe și chiar țări, ștergându-le de pe fața Pământului cu ajutorul armelor sofisticate. Milioane de soldați și civili, oameni muncitori, au pierit împreună cu familiile și proprietățile lor. Clădirile deveniseră mormane de dărâmături, iar trupurile nevinovate ale animalelor pluteau pe râuri, pe jumătate arse, iar pe jumătate înecate.

Criminalii care autorizau aceste genocide, adesea prin atacuri aeriene, erau adorați de umanitatea adormită, care trudea pentru guvernele sale, ca acestea să-și construiască arme cu care să se

mândrească. Ei se numeau lideri de stat, preoți sau comandanți de armată și erau medaliați pentru ororile comise. În ochii oricărui om lucid, aceștia rămân doar făpturi care nu-și pot spăla rușinea nici dacă ar fi ucise și readuse la viață, doar pentru a fi ucise din nou, până la sfârșitul veacului.

Am văzut țări distruse, economii risipite, generații pierdute și comunități care trăiau fără apă potabilă și electricitate, dar totuși zâmbeau. Am văzut familii numeroase, care dormeau într-un singur pat și se spălau la aceeași chiuvetă, dar se iubeau. Am văzut oameni care și-au pierdut speranța, dar țară mai dezbinată decât România încă nu am văzut. În ciuda poziției sale favorabile și a resurselor pe care nu le merită, locuitorii ei sunt cei mai întunecați oameni de pe Pământ. Printre ei trăiesc însă și cei mai luminoși, precum am explicat într-un capitol anterior.

Ca martor al vremurilor, am gândit dincolo de soarta dificilă și de nemulțumirea mea crescândă faptul că am nevoie să-l întorc Tatălui favorul, reprezentat de salvarea mea, prin trezirea în spirit a oastei angelice. Mi-am dedicat astfel viața acestor scrieri, pentru a împlini Scriptura, ca ființele curate să umple Cerul și pacea să se așterne pe Pământ, asemenea zăpezii care răcește solul contaminat și-l face mai blând.

Eu nu am fost plăcut de lume, din acest motiv m-am chinuit pe întreaga durată a lucrării. Orice om obișnuit, care rostea o opinie tâmpită în public, era aclamat și iubit. Eu, însă, trebuia să întorc cerul cu susul în jos doar ca mulțimea ignorantă să mă disprețuiască mai puțin. La final am înțeles că mesagerul lui Dumnezeu nu trebuie să fie plăcut. Dacă ar fi fost iubit, oamenii nu ar fi asimilat adevărul, ci s-ar fi mulțumit cu omul, care nu este nimic în comparație cu mesajul.

Adevărul trebuie rostit cu înțelepciune, astfel încât căutătorul să-și depășească falsa superioritate și să-l accepte. Există oameni care abia au citit zece pagini din cărțile „Vorbind cu Dumnezeu” și deja mă invită la ei acasă sau pe scenă, dornici să se afișeze cu mine. Aceștia sunt atrași de obiectele luminate, nu de lumină; vor să cunoască Luna, care este un bolovan urât și sterp, și nu lumina călăuzitoare pe care ea o reflectă.

Ferice de sufletele care vor citi aceste rânduri și vor înțelege cum funcționează lucrurile! Ele vor deveni asemenea mie și vom stăpâni împreună lumile care ni se cuvin prin fapte.

Fiind copil, atunci când luam parte la un eveniment care, din fericire, se încheia fără victime, îl povesteam în gura mare, cu o energie nestăpânită. Familia și rudele de la țară, colegii de clasă

și vecinii de la bloc știau că metroul cu care călătoream a oprit în tunel și a degajat un miros de arsură, venit de la o piesă încinsă. Conducătorul a deschis ușile, iar noi am mers pe lângă tren până la peronul stației, pe care l-am urcat cu ajutorul unei scări. Răutatea lumii, însă, m-a făcut să nu mai povestesc nimic nimănui, trăind mai mult în mine, închis. Cu mari eforturi am scris aceste mesaje prețioase, care vor pătrunde în inimile celor puțini și le vor dizolva zidurile cărni.

Așa am trăit eu pe Pământ, alegând, fără nicio constrângere, să răspândesc mesajul pe care l-am interceptat. Dacă m-am înșelat, am pierdut timpul ca un prost, în loc să alerg după bani. Dar dacă am avut dreptate... o, Doamne!

Nu am vrut să fiu un oarecare, să-mi trăiesc viața după gura lumii. Am aspirat către stele și mai sus, spre cunoașterea universală și contopirea cu infinitul. Dumnezeu pe care Îl urmez mi-a vorbit prin inima mea purificată, nu prin ritualuri, simboluri sau tablouri. Astfel, am devenit încrezător în mine și am dobândit o gândire independentă, rămânând deschis spre învățarea care nu se sfârșește.

Dacă viața nu a fost așa cum mi-am imaginat-o, înseamnă că m-am lăsat influențat de lume, creând scenarii străine și un destin care nu-mi aparține. Așa ar trebui să gândească fiecare om despre sine.

Viața este frumoasă dacă știți să o priviți. Ea este ceea ce este, iar ceea ce este trebuie trăit așa cum a fost hotărât. Amintiți-vă cuvintele mele atunci când vă va copleși întunecimea. Eu voi fi o companie constantă, chiar dacă nu veți ști, și cu atât mai mult voi veni atunci când mă veți chema. Cunoașteți-vă pe voi înșivă, apoi lepădați-vă de identitatea lumească și credeți în Ghidul lăuntric. Ieșiți în față și fiți ceea ce lumea nu a mai văzut“.

După încheierea dialogului, din care a fost notată în scris o mică parte, locuitorii cerești au rămas încremeniți. Aveau nevoie de timp să asimileze relatarea și impresia pe care aceasta o lăsa asupra lor. După câteva ore, mulțumită luminii pe care le-am dăruit-o, unora le-a venit ideea să-l răsplătească pe sufletul care stătea la dreapta Mea pentru cunoașterea împărtășită. Am arătat cu degetul spre bătrânul adunării, pe care l-am impulsionat să vorbească liber despre lucrurile pe care sufletul terestru eliberat încă nu le vedea. Bătrânul s-a ridicat în picioare și l-a privit cu blândețe, pe de-o parte ca pe fiul său, iar, în același timp, ca pe tatăl său, și i s-a adresat:

„Suflet vrednic de toată gloria, pe care Marele Spirit care stă

înaintea noastră, sub o înfățișare umană, ți-a dăruit-o, ascultă ceea ce îți voi spune, pentru a deveni și mai bogat!

Cuvinte ca ale mele, Pământul tău nu le aude, iar dacă le aude, nu le înțelege. Dacă oamenii le vor afla prin intermediul mesajului, rămâne la aprecierea Celui ce te inspiră să scrii. El ți-a arătat calea spre casă, considerând că ai devenit demn de ea, deși mereu ai fost. Eu doar îți voi reda memoria originară, prin micile indicii pe care le voi insera în discursul meu, care vor înfățișa lumea în care ne aflăm.

Iată că, în acest loc straniu, suntem înconjurați de o atmosferă albastră, prin care se întrezărește un cer violet, în direcția răsăritului și a apusului, cu o tentă gălbuie la orizont. Așa cum ai intuit, lumea noastră este luminată de doi sori principali. Deasupra ne apar o mulțime de linii colorate în nuanțele curcubeului, care se mișcă în toate direcțiile și despre care vei afla mai multe curând.

Aici, solul este elastic, pietrele sunt maleabile, iar aerul servește drept leac tămăduitor. Plantele au o inteligență superioară chiar și față de cea a animalelor de pe Pământ. Ele vorbesc și ne transmit substanțele hrănitoare de care avem nevoie pentru a ne întări de la distanță, fără a fi ingerate. Blana pufoasă a animalelor strălucește datorită micilor scântei electrice ce pot fi observate pe fiecare fir, de la cap până la coadă. Această lumină, în frumusețea ei deplină, aparține sistemului imunitar, care scanează trupul animalului la fiecare trei minute.

Pe Alnilam copacii sunt mai înalți decât norii. Tulpina lor este alcătuită dintr-un cumul de tuburi. Dacă vrei să plantezi un copac, smulgi un tub care se desprinde de bună voie și-l înfigi în pământul care îl absoarbe până la jumătate. În mai puțin de o zi, tulpina va deveni un copac matur, cu singura diferență că frunzele unui exemplar tânăr sunt mai mici decât ale unuia mai bătrân, care pot ajunge până la dimensiunea acoperișurilor caselor voastre.

Totul se regenerează instantaneu, deși nu a existat niciodată vreo situație în care cineva să fi fost rănit doar ca să ne dovedim vindecarea. Dacă, prin absurd, unul dintre locuitori și-ar pierde un membru, așa cum se întâmplă adesea pe planeta despre care ne-ai vorbit, i-ar crește altul înapoi chiar înainte de a conștientiza ce s-a întâmplat.

Femeile sunt frumoase și pure într-un fel pe care niciun om de pe Pământ nu și-l poate închipui. Pielea lor, cu o tentă aurie, este fină și emană un parfum asemănător florilor de caprifoi. Ele nu au nevoie de farduri și nu sunt obosite sau indispușe. Aroganța și mânia sunt opuse feminității. Dacă femeile noastre s-ar comporta

precum cele terestre, și-ar pierde calitatea de a fi femei.

Copiii își iubesc mamele și sunt profund atașați de ele, stând agățați de mijlocul sau, uneori, de picioarele lor pe întreaga durată a primei etape a copilăriei. Imaginea amintește de animalul terestru numit koala, care îmbrățișează crengile neîncetat. Și totuși, ei nu îngreunează viața mamelor lor, fiind atât de ușori, încât, dacă le-ar da drumul din brațe, ar pluti.

Bărbații, numiți elsa, denumire ce amintește de promisiunea lui Dumnezeu, dispun de o înțelepciune și o putere inimaginabile. Pielea lor este albă, cu o tentă albastruie, datorată mediului exterior pe care îl reflectă asemenea unei oglinzi. Ei sunt ceea ce voi numiți pe Pământ îngeri. Aici este casa arhanghelului despre care ați citit în evangheliile, cel care a devenit asemenea lui Dumnezeu prin întruparea pe Terra.

Tu ești cel care l-a inspirat pe Noe, s-a luptat pentru Moise și i-a vegheat pe sfinți de-a lungul întregii istorii. Lumina pe care ai oferit-o din abundență s-a întors astăzi la tine și a devenit a ta.

La prima vedere, ai putea crede că ne aflăm pe steaua centrală a Centurii lui Orion, Alnilam, însă adevărul te va surprinde: Alnilam este un sistem solar uriaș, nu o singură stea.

Soarele Alnilam este înconjurat de sute de corpuri planetare și stele mai mici, dintre care una este planeta Major, pe care ne aflăm. Privită de la distanță, aceasta pare un soare reflectant, însă apropiindu-ne descoperim că este, de fapt, o planetă înconjurată de șaptezeci de sori sateliți, ce orbitează cu o viteză atât de mare încât luminează întreaga atmosferă. Aici este Casa Perlelor, unde fiecare locuitor este reprezentat de un mic soare satelit, care, în realitate, este o piatră prețioasă, nu un foc.

Privite din exterior, aceste pietre reflectă o lumină albă și dau impresia că planeta însăși este un soare. Spre interiorul atmosferei, ele transmit o mulțime de culori, iar fiecare nuanță se oglindește în pielea distinctă a bărbaților elsa.

Liderul cetelor angelice nu deține o piatră specifică, asemenea celor șaptezeci de bărbați, pentru că s-a unit cu Soarele lăuntric și a devenit unul dintre cei mai strălucitori sori. Nu mai este prizonierul lumii prezentate sau a vreuneia asemănătoare, oricât de perfectă ar fi aceasta, ci este liber și umblă alături de Marele Spirit prin straturile cerești necunoscute“.

Informațiile dezvăluite prin acest material pot părea incredibile și inutile în percepția pământenilor, dar ele sunt pe deplin adevărate și de real folos pentru renașterea imaginației care le-a fost ucisă. Eu, Creatorul, voi continua să inspir omenirea să des-

copere lumile misterioase despre care, deocamdată, știe foarte puțin și în care crede și mai puțin.

Fericiții care mai au un gram de iubire în inimă vor parcurge acest conținut plângând, recunoscând puterea Mea care răsună în fiecare cuvânt și, totodată, nimicnicia umană. Mândria omului este chiar rușinea sa, în timp ce smerenia este putere. El nu are cu ce să se mândrească, ci doar motive pentru a fi recunoscător.

Dacă vrei să cunoașteri cât de mic este omul, căci această carte arată mărimea sa, privești un avion de pasageri care zboară în depărtare și se pierde în nori. Analizând aparatul de zbor, care nu pare mai mare decât un vârf de pix, copii, putem recunoaște adevărata însemnătate a omului. În acel punct abia vizibil pe cer călătoresc circa trei sute de oameni, fiecare cu nevoile și dorințele sale, toți crezând că sunt frumoși și unici, și Mi se roagă să ajungă teferi la sol. În acest scenariu, Eu sunt cerul și pământul, iar ei sunt orbi și neajutorați, și totuși mândri. Sunteți de părere că marea creație ar fi afectată de dispariția celor trei sute sau că, odată cu ei, lumea s-ar opri? Viața nu va dispărea nici dacă ar pieri miliarde.

Iubirea Își va continua lucrarea și va stăpâni vecii, indiferent de opiniile lumii provizorii. Onoarea de a-I asculta îndemnul și de a-l așterne pe hârtie este o pasăre rară. Eu nu voi vorbi nicio dată omului fără ca el să se străduiască să capteze voința divină prin uneltele pe care i le-am pus la dispoziție. Astfel, dacă vrei să Mă auzi, imaginează-ți ce crezi că ți-aș spune dacă M-ai putea auzi!

Încheiere

Surprizele nu încetau, iar, așa cum obișnuieți voi pe Pământ, și pe Alnilam cea mai mare surpriză a fost păstrată pentru final. Suflul terestru eliberat a ieșit pentru ultima dată în fața mulțimii și i-a dăruit binecuvântarea:

„Înainte de a ne lua rămas bun și a vă lăsa în dragostea care vi se cuvine, vă dăruiesc Prezența lui Dumnezeu, Creatorul, pentru ca a Sa creație să-L slăvească direct“.

În continuare, cei doi sori umani, și anume Eu, în calitate de Iubire Întruchipată, alături de suflul terestru eliberat, care este sabia Mea, am dispărut din percepția îngerilor. Locul în care se delectaseră cu imaginea noastră s-a transformat; solul s-a topit, iar aerul pur al planetei s-a retras, pentru a nu întina zona.

Printre mici flashuri, aerul condensat, transformat în lichid, a făcut loc vidului, care a format șapte coloane înalte până la cer. În centrul fiecărei coloane a coborât un fel de flăcără mistuitoare, a cărei forță era ținută în frâu de zidul cilindric. Din când în când, pereții coloanelor se electrizau, iar flăcările urcau și coborau în interiorul tuburilor. Zidurile scoteau sunete de sticlă crăpată și păreau pe punctul de a ceda, iar focul distrugător amenința să se reverse și să ucidă, căci spiritele venite să-l țină nu mai făceau față.

Lumina flăcărilor a crescut în intensitate până în punctul în care locul s-a întunecat. Nu se mai zărea altceva în afară de ele și de privirile înțepenite. Dar Una dintre Flăcări a devenit blândă și iertătoare, coborându-și sfințenia la nivelul conștiinței formelor substanțiale și a întrebat, cu vocea încă mistuitoare, ce vrea praful de la Soare?

Îngerii ar fi căzut cu fețele la pământ dacă nu i-aș fi întărit prin Flăcări Iubirii care sunt. Iar dacă întrebările lor ar fi avut legătură cu omul, Dumnezeu, reprezentat de Cele Șapte Duhuri

Creatoare, nu i-ar fi întâmpinat.

Căpătând putere, au vrut să I se adreseze, dar Flacăra blândă i-a oprit înainte ca ei să rostească primul cuvânt, mulțumită de relatarea lor, care nu avusese loc. Flăcările au dispărut în același mod, iar cei doi sori umani, Eu și sufletul terestru eliberat, au revenit în formă. Atunci sufletul a vorbit din nou:

— Dumnezeu primește recunoștința mea și a voastră, de care, în sfințenia Sa, nu are nevoie, așa cum ne-a demonstrat. Și totuși, este drept ca formele să contemple frumusețea creației, să o laude și astfel să-L admire.

Acesta a fost planul divin încă de la început: ca ființele izvorâte din Dumnezeu să-L cunoască prin intermediul creației Sale, bucurându-se de tot ceea ce El este și le oferă. Și astfel, noi știm chiar în trupul neputincios de carne că suntem suflete izvorâte din acest foc veșnic. Din imaginația lui Dumnezeu venim în lume și acolo ne întoarcem.

Crearea lumii prin focul Duhurilor Elohim s-a produs instantaneu. După ce și-au încheiat lucrarea, Ele s-au retras, permițând naturii să-și urmeze cursul.

Răcirea unei lumi născute din elemente cosmice sau, precum în cazul Pământului, desprinse din Marele Soare Central, are loc în câteva milioane de ani — o perioadă care nu înseamnă nimic totuși. Bulgărele se subțiază mai întâi în zona ecuatorială, mulțumită Soarelui care îi curăță atmosfera și îmblânzește locul. Acolo apar primele semne de viață, coborâte din Soare.

Proprietățile solare, cunoscute ca substanță paternă, în colaborare cu cele conservate ale Pământului dezvelit, cunoscute drept substanță maternă, dau naștere inteligenței vegetale, animale și, în cele din urmă, celei umane. Maturizarea unei generații are loc pe durata unui ciclu de aproximativ zece mii de ani.

În timp, viața se retrage din regiunea ecuatorială spre nordul și sudul planetei, odată cu topirea ghețurilor și formarea râurilor și a lacurilor. Zona pe care o lasă în urmă se supraîncălzește, iar viața se îmbolnăvește și, treptat, dispare.

Prin urmare, la scară universală, viața în formă durează foarte puțin. Lumile sunt pregătite timp de milioane de ani pentru aceste experiențe extrem de scurte, tot așa cum plantele care trăiesc mai mulți ani înfloresc pentru mai puțin de două săptămâni. Cunoșcând acest lucru, este de la sine înțeles că planetele lipsite de viață materială sunt asemenea bobocilor de floare.

Au găzduit ele viața în trecut? Da. Vor mai găzdui aceste lumi apuse viața în viitor? Cu siguranță. Planeta Venus a găzduit viața

solară de două ori.

Pământul, observat și analizat din spațiu, seamănă cu un măr alimentat prin codița superioară, care, prin mustățile celei inferioare, elimină un gaz amărui care învăluie coaja și o protejează de dăunători. Astfel, prin partea superioară, reprezentată de regiunea nordică, Pământul se hrănește, iar prin cea inferioară, corespunzătoare regiunii sudice, emite câmpul magnetic protector.

Pământul natural se hrănește cu ghețarii care se scufundă în groapa nordică și amplifică focul interior prin particulele eterice provenite de la stele, absorbite în milioane și milioane de ani de gheața pe care o digeră. Substanța stelară fierbe în interiorul său, făcându-l să funcționeze.

Motivul pentru care știința nici nu visează la acest adevăr este că omul nu poate înainta către punctul central mai mult decât îi permite cercul polar. Niciun aparat aerian nu funcționează deasupra zonei în care se află gura Pământului, cauza fiind concentrația ridicată a magnetismului terestru și a prafului solar, care dezactivează orice sistem tehnologic.

În aceeași măsură, planul spiritual al planetei, reprezentat de vegetația, animalele și oamenii săi, este alimentat de particulele care ajung pe Terra prin intermediul erupțiilor solare. Fenomenul este vizibil și poartă denumirea de Auroră Boreală. Prin urmare, atunci când observați aurora, să știți că priviți viitoarele suflete terestre, care pătrund mai întâi în lumea vegetală și de acolo mai departe.

Părăsirea planetei este posibilă doar prin proba umană, însă, mai multe nu vă pot dezvălui acum. Cauza este că, în timpul vieții, am pierdut timpul în loc să studiez; de aceea cunosc atât de puțin, spre deloc.

Am scris acest mesaj la vârsta de treizeci și șase de ani, vizitând lumea voastră în spirit, cu acordul Celui care este peste toți și în toate lucrurile. Asemenea omului obișnuit, spre bătrânețe am slăbit în putere și nu am mai văzut nimic.

Iată că aceeași forță inteligentă care a adormit neamul a fost revendicată spre a fi folosită în scopul trezirii!

— O, cine ești tu de vorbești deschis despre tainele divine și poți chema Duhurile Creatoare la ființă, iar Ele să apară!

— Sunt un om umil care a trăit pe Pământ.

Sfârșitul Documentului 8